

Bijbelstudie over Efeze 3: 1-13

Zal ik je eens een geheim vertellen? Wie zo begint, kan rekenen op een aandachtig gehoor. Paulus heeft ook een geheim te vertellen: een heilgeheim. Daarover gaat het in dit gedeelte (het woord 'geheim' lezen we in vers 4 en 9). In het Grieks staat het woord '*mysterion*': daar herkent u het woord mysterie in. Het evangelie is goed beschouwd ook een mysterie. Het is toch niet te bevatten dat God wil omzien naar verloren zondaren en dat Hij daarvoor Zijn Zoon overgaf? Wie dit Evangelie leert kennen en eruit mag leven, zal nooit zeggen: nu snap ik het helemaal. Levenslang zult u zich blijven verwonderen.

Paulus heeft deze brief geschreven toen hij gevangen zat in Rome (Hand. 28; vgl Ef. 3,1; 3,13; 4,1; 6,20). Hij heeft zijn gevangenschap beleefd als een zaak die hij om Christus' wil moest ondergaan en die ook op een bepaalde manier nuttig kon zijn voor de gemeente van Christus. Daarom hoort u hem in het begin van dit hoofdstuk niet klagen, maar roemen in God. Hij noemt zich 'een gevangene van Christus Jezus, voor u'. Paulus is er goed mee en de lezers dus ook. Alles werkt mee ten goede, ook deze gevangenschap.

Paulus spreekt zijn lezers opnieuw aan op hun niet-Joodse achtergrond. Zij stonden wat betreft hun afkomst en heidense godsdienst buiten de lichtkring van het heil van de God van Israël. Het nieuwe is nu – want dat was eeuwen en eeuwen lang niet bekend – dat de God van Israël nu gezorgd heeft voor verlossing waarin zelfs die niet-Joodse volken mogen delen. De sleutel tot het verstaan van dit geheimenis is Christus en het verzoenend bloed (zie h. 2). En Paulus heeft een roeping gekregen om dit 'uit te delen' (vers 2), namelijk door middel van de verkondiging van dit Evangelie onder alle volken. Aan welke openbaring zou Paulus denken in vers 3? Wellicht aan de verschijning van de Opgestane Christus toen hij op weg was naar Damascus (Hand. 9)? We zouden ook kunnen denken aan het moment dat hij werd afgezonderd en uitgezonden door de gemeente van Antiochië (Hand. 13,2) op grond van een openbaring aan de profeten van de gemeente, tot wie Paulus zelf ook behoorde. Maar het moment van deze openbaring is verder niet zo van belang; wel begrijpen we dat net zoals ook Petrus een openbaring nodig had (Hand. 10) om over de drempel van het huis van een heidense familie (Cornelius) te stappen, zo ook Paulus door de Heere Zelf is overtuigd van deze nieuwe situatie. Hij heeft er inzicht in gekregen (vers 4), samen met de andere apostelen en profeten. Bij het woord 'profeten' dienen we hier te denken aan de Nieuwtestamentische profeten (vgl. Ef. 2,20; 1 Kor. 14).

Paulus benoemt het grote voorrecht dat hem ten deel is gevallen dat hij werd ingeschakeld in de dienst van de Heere. U hoort de toon van diepe ootmoed in vers 8. Zichzelf noemt hij: de allerminste van alle heiligen. Dat is geen overdrijving. Het is een zuiver kenmerk van het werk van de Heilige Geest. Men zegt dat eens aan de grote kerkvader Augustinus (354-430) gevraagd werd van de kenmerken zijn van de ware christen. Zijn antwoord was: 1. Ootmoed, 2. Ootmoed en 3. Ootmoed.

Hier is iemand aan het woord die de onnaspeurlijke rijkdom van Christus (vers 8) heeft begrepen! Begrijpt u het ook? Als het Evangelie ons niet ootmoedig maakt ...

Paulus schrijft zijn brief opdat zijn lezers het wel zouden begrijpen (vers 9): er is geen groter voorrecht dan deelgenoot te mogen worden van dat heil, dat hen verkondigd is. Dat zijn dus twee verschillende dingen: het evangelie (aan-)horen en het verstaan. Zo verstaan dat je zelf mag weten wie God uit genade om Christus' wil voor u wil zijn. Dat is zo overweldigend groot, zo onnaspeurlijk dat je hart er vol van is en je mond ervan overloopt. Naar wie? Naar wie het maar horen wil.

Vers 10 wijst op een aspect dat wij teveel vergeten. De gemeente heeft een roeping om zelfs aan de engelen te vertellen hoe groot God is in Zijn genade. Want zij worden bedoeld met de overheden en machten in de hemelse gewesten. Is dat een vreemde gedachte? Nee, want dit mag u zien als een oefening op het werk dat Gods kinderen eens in alle eeuwigheid zullen doen. God groot maken voor Zijn troon, in bijzijn van de engelen.

Wij vergeten teveel dat de engelen meeleven met de kerk op aarde. Zij zijn echter gediensstige geesten die erop uitgestuurd worden om Gods kinderen te ondersteunen (Hebr. 1). Ze hebben ook intensief meegedeeld met Christus tijdens Zijn omwandeling op aarde: bij elk van de heilsfeiten waren engelen aanwezig: geboorte (Luk. 1,11; 2, 9-14), verzoeking en lijden (Mark. 1,13; Luk. 22, 43), opstanding (Luk. 24, 4), hemelvaart (Hand. 1,10) en wederkomst (Mark. 13,17; 2 Thess. 1,7). Zij verheugen zich over de bekering van een zondaar (Luk. 15, 7.10).

De engelen die staande zijn gebleven hebben zelf geen deel aan de verlossing: zij zijn wel uit genade bewaard voor afval, maar ze staan buiten het verlossingsplan dat God voor de gevallen mensheid heeft gemaakt. Voor de gevallen engelen is er geen verlossingsplan... Hoe heerlijk zal het zijn als de verlostten uit de ondervinding van Gods genade en Christus' liefde aan de engelen kunnen vertellen hoe heerlijk en dienenswaardig God is. Doet u ook al mee?

Het valt op hoezeer Paulus benadrukt dat Gods heilsplan voortkomt uit Gods veelvuldige wijsheid (vers 10) en Zijn eeuwig voornemen (vers 11). Vergelijk hierbij h. 1, 4-9. Onpeilbaar diep zijn Gods gedachten – en het blijken gedachten van vrede te zijn, om Jezus 'wil. Om Zijntwil is er een toegang tot Gods genadetroon (Hebr. 4, 14-16) en vrijmoedigheid om door Christus tot God te gaan (vers 12). Juist om die reden behoeven de Efeziërs niet bezorgd te zijn vanwege Paulus' gevangenschap. Christus zit immers op de troon!

Vragen:

1. Hoe zou u zelf het geheim van het Evangelie omschrijven?
2. Kunt u ook voorbeelden geven uit uw eigen leven dat alles meewerkt ten goede?
3. Zouden we ons kunnen oefenen in ootmoed, zodat deze toeneemt?
4. Lees en bespreek NGB art. 12 over de schepping van de engelen.
5. Wat verstaan u onder vrijmoedigheid? Wat zou de vrijmoedigheid kunnen belemmeren?